

Una raó per la qual prefereixo Roma a tots els altres centres de producció és que en aquests no en conec els restaurants

Federico Fellini

A les nostres pàgines i de forma reiterada hem parlat de cinema fet a les nostres illes i de cinema fet per realitzadors illencs, però igualment hem hagut de lamentar l'absència d'un cinema mallorquí, menorquí o pitiús fora del que trobem a l'època del cinema silent amb **El secreto de la pedriza**, **Flor de espiño** i **El hombre de las Baleares**. Bé, doncs la primera d'elles i per ventura referent cabdal d'aquesta època ha estat editada amb suport DVD per la Fundació "SA NOSTRA" mitjançant la nostra revista. D'aquesta manera i a través de biblioteques i centres especialitzats, la posarem a l'abast de tota la gent que vulgui conèixer o revisar l'esperit cinematogràfic que va empènyer els postres pioners.

Aquest escrit editorial es converteix sovint en el primer mostrador de la programació que la pròpia revista prepara mensualment al Centre de Cultura. Aquesta voluntat divulgadora cobra més força si cal aquest mes a l'hora de parlar d'un cicle gairebé màgic, el que dediquem a **Federico Fellini** i **Nino Rotta**. El primer, considerat hereu del neorealisme Itàlia, ja va tenir una presència important dins aquest moviment abans de posar-se a dirigir signant el guió de la pel·lícula que introdueix l'etiqueta: **Roma città aperta** de **Roberto Rossellini**. Fellini és el realitzador que més bé executa aquell cinema-fàbrica de somnis que tan sovint reivindiquen persones com **Romà Gubern** o **Gabriel Genovard**. Les quatre pel·lícules de Fellini que conformen el cicle

retraten –un verb adequat– l'ànima –un substantiu imaginat– del Federico, poeta italià de la imatge. *La dolce vita* (1959), *Roma* (1972), *Fellini-Satyricon* (1969) i *Amarcord* (1973). En aquesta darrera tot el món oníric de Fellini desfila per la pantalla, el retrat d'un moment, d'una societat, a través d'imatges composades amb rima assonant. Una pel·lícula, en definitiva, que ha aconseguit despertar els sentits de les persones amb més dificultats per saber a quina part del seu cos tenen el cor. Pel que fa al compositor, **Nino Rota**, trenca amb els tòpics. Sovint es diu que la música ha d'escoltar-se amb els ulls clucs per concentrar-se exclusivament en el so, quelcom impossible amb la música de Nino Rota,

perquè tota ella és plena d'imatges, responsabilitat absoluta del binomi que durant tants d'anys formaren ambdós creadors, Fellini i Rota.

Aprofitant que ens acostem a les vacances, dos dissabtes consecutius recuperarem un costum i un gènere massa abandonat o, si més no, abandonat durant massa temps. Projectarem dues pel·lícules per a infants –allò de cinema infantil potser no sigui del tot encertat–. Seran dues produccions contemporànies, *Charlie y la fábrica de chocolate* (2005) i *El pequeño vampiro* (2000). El món dels somnis i la fantasia passejaran per dins la nostra sala agafats de la mà durant aquest mes de juny, preludi de vacances. Bon estiu.

La dolce vita.

